

KOFNELJA BEAUJOU.

KOBIETA W POLICJI.

Opracowała A. K.

(Dokończenie).

Miłosierdzie było od najdawniejszych czasów polem działania kobiety. W dziedzinie więc opieki społecznej, jako na polu oddawna przez się zajętem, zdobywa kobieta coraz więcej placówek, naturalnie, zastosowując się w zupełności do nowoczesnych pojęć i form, powstałych w tym kierunku. Czy wogóle wciągnąć kobiece siły i rozsądek do pracy państwowej, jest obecnie zagadnieniem pierwszorzędnej wagi. Cała nowoczesna cywilizacja przynosi nam bowiem wyparcie prawa pięści i panowania siły na korzyść humanitarnego poczucia solidarności i pogłębienia kultury, co daje wielkie pole do ujmowania sprawy przez kobiety.

Tu, gdzie dobrze zrozumiana pomoc, polepszenie i przekształcenie warunków życia, oraz głęboki pogląd, subtelna intencja i gotowość są potrzebne, tu jest właściwe pole nowoczesnej kultury, na którym współpraca kobiety jest bardziej potrzebna, niż na każdym innym. Bowiem organa wykonawcze opieki społecznej, obsadzone wyłącznie siłami męskimi, jako zaprawionemi do pracy publicznej, będą tę pracę wykonywały szablonowo, a dlatego będą szkodliwe lub co najmniej niewystarczające, i trzeba się z tem zgodzić, że, gdy znajdzie się kobieta, która potrafi się nagiąć do przyjętego przez urzędy porządku, wówczas praca jej będzie bezwzględnie korzystniejsza, niż najhumanitarniej usposobionego mężczyzny. Kobieta bowiem w wielu wypadkach lepiej od czuje niedolę bliźniego i przez praktyczną, mo-

ralną pomoc przyniesie mu ulgę lub wskaże odpowiednie źródło pomocy. Przedewszystkiem zaś w tych wypadkach, gdy się prze-ważnie o los kobiet i dzieci rozchodzi, musi być kobieta uznana, jako jedyna do udzielania rady i pomocy. Naturalnie nie każda kobieta nadaje się do tej pracy, nie wszystkie bowiem mają gorące serca, współczujące niedoli ludzkiej, a posiadanie tego serca jeszcze nie zupełnie kwalifikuje do spełniania dzieła opieki społecznej. Prócz tego potrzebną jest dokładna znajomość stosunków społecznych, a przedewszystkiem istoty nowoczesnej opieki społecznej (a więc stosunek miłosierdzia do polityki społecznej), pożądaną jest uzdolnienie administracyjne, oraz całkowite oddanie się tej ciężkiej, jednakże dającej pełne zadowolenie pracy.

Tak więc omówiłam i wykazałam, zdaje się, dostatecznie ważność współpracy kobiety w policji, zajmującej się opieką społeczną, dalej postaram się udowodnić, iż na innych polach działalności policji również konieczną jest współpraca w niej kobiety. Ale, żeby dać dokładny obraz, w jakich funkcjach kobieta może znaleźć w policji odpowiednią pracę, okazuje się koniecznem przeprowadzić podział całej pracy, jaka należy do policji. Jest to podział ogólny i czysto-teoretyczny. Podzielimy więc policję na sądową, administracyjną i społeczną.

Policja sądowa—najczęściej, lecz nie zawsze i nie zupełnie identyfikuje się z omawianą już przez nas działalnością represyjną,

ma ona za zadanie zwalczanie kryminalnego przestępstwa. Jest ona organem pomocniczym sprawiedliwości, która jej używa do wykrywania przestępców i do wykonywania wyroków sądowych.

Policja administracyjna jest narzędziem w rękę administracji (min. spraw wewnętrznych) do przestrzegania bezpieczeństwa i ładu wewnątrz państwa, oraz właściwego wykonywania ogólnych przepisów administracyjnych, obowiązujących przez wzgląd na spokój i porządek wewnętrzny.

Policja społeczna (możnaby ją traktować, jako ważną część policji administracyjnej) ma pole działania w przestrzeganiu i wypełniania ustawodawstwa społecznego tam, gdzie one wymaga poparcia swych praw przymusem i naciskiem fizycznym i moralnym ze strony władz.

Prócz tego można podzielić policję na ogólną, t. j. tą, która wykonywa zwykłe czynności policyjne, i specjalną, która może szczególnie ważne oddać usługi tam, gdzie trzeba specjalnych wiadomości i zdolności a właściwie winna wykonywać państwowe usiłowania społeczne, naprz. policja sanitarna, policja do kontroli ubezpieczenia społecznego, policja obyczajowa, policja portowa i t. d. W tym dziale można jeszcze wymagać od policji pewnego technicznego uzdolnienia, np. policja budowlana i t. d. Omawiając każdy z wyżej wymienionych rodzajów policji, rozpatrzymy, w jakiej formie i zakresie jest pożądana, możliwa lub konieczna współpraca kobiety.

Walka Urzędów Sanitarno-Obyczajowych z nierzadem, a udział policji.

Podał D-r L. WERNIC.

(Dokończenie)

Przez połączenie tych 2-ch momentów nie osiągnęła Policja obyczajowa zamierzonych celów—natomiast wpłynęła ujemnie na regularne zgłaszanie się do ogledzin lekarskich. Potworzyły się instytucje, pośredniczące w uchylaniu się od rewizji, nie mówiąc o nadużyciach samych organów urzędniczych, jak to było za Moskali i Niemców. (Urzędy Sanitar.-Obyczaj. po przejściu w ręce Ministerstwa Zdrowia Publicznego zaniechały śledstwa w sprawach kryminalnych innej kategorii, przekazując je władzom sądowo-policyjnym).

2) Metody karania prostytutek, uchylających się od rewizji więzieniem, wspólnem z innymi przestępcami, były dla początkujących szkołą zbrodni. Dlatego Urzędy Sanit.-Obyczaj. w chwili obecnej tworzą przystanki nie czasowe Ministr. Zdrowia Publiczn. dla kobiet zatrzymanych.

3) Metody kar dowolnych, administracyjnych, a nie sądowych mają pierwiastek jednostronności, nie licujący z obiektywizmem wskutek czego tym bardziej odpychają osoby interesowane. (W chwili przejścia Urzędów Sanit.-Obyczaj. w ręce Ministerstwa Zdrowia Publicznego zostały wprowadzone w życie komisje do spraw nierządu — (udział lekarza naczelnego i 2 delegatów zrzeszeń odpowiednich dla rozstrzygnięcia spraw tej kategorii).

Ważne natomiast jest współdziałanie policji z urzędami sanit.-obyczaj. o ile akcja obu instytucji obejmuje właściwy zakres.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego przewidywało współdziałanie z policją, wstawiając do instrukcji dla urzędu sanit.-obyczaj. przepis, że mianowanie urzędników sanit.-obyczaj. będzie dokonywane po zasięgnięciu opinii o kandydatach u przedstawicieli Policji i Minist. Sprawiedliwości. Pozatem w Radzie, funkcjonującej przy każdym urzędzie sanit.-obyczaj. znajdują się przedstawiciele Policji, Minist. Sprawiedliwości, Wojny, Opieki społecznej, i innych Ministerstw, oraz instytucji społecznych.

Dla uzgodnienia całkowitego ujednolinitenia akcji urządziło Ministerstwo Zdrowia Publicznego szereg konferencji z szefem sekcji bezp. publiczn. przedstawicielami Policji angielskiej i pomocnikami Komendanta Policji, p. Borzęckim i osiągnęło wyniki następujące:

Wszystkie przypadki przekroczenia prawa karnego, a więc wszystkie zbrodnie i przestępstwa, dokonane przez ogół społeczeństwa, a więc i prostytutki podlegają ingerencji policji i sądów. Urzędy sanit.-obyczaj. są przeznaczone do pilnowania spraw zdrowotnych, a więc do pilnowania regularnego zjawiania się do ogledzin osób uprawiających nierzad zawodowo jak i dodatkowo.

Cała sprawa porządku publicznego i przyzwyczajenia, odpowiednio z artykułem 280 K. K. S. obowiązującego w Kongresówce, a dotycząca przepisów nad moralnością publiczną oraz zgodnie z art. 262 tego samego kodeksu sprawy pogwałcenia przepisów o porządku publicznym (zakłócenie porządku publiczn. w miejscach publiczn. i na ulicy) zostają przekazane policji.

Ona to powinna dać baczenie nad przekroczeniami objętymi przez wyżej wspomniane artykuły, popełnianymi zarówno przez ogół publiczności, jak i prostytutki.

W szczególności przedstawiciele policji obowiązani są zwracać uwagę, aby zarówno mężczyźni, jak i kobiety, nie zaczepiali na ulicach i miejscach publicznych przedstawicieli płci odmiennej, w szczególności młodzieży. Wszelkie czynienie nieprzystojnych propozycji — natarczywe zaczepianie i asystowanie płci drugiej mężczyzny a również i kobiety powinny zwracać uwagę policji. Ta ostatnia obowiązana jest udzielić pomocy płci obojgu, o ile te się do niej zwróca, a nawet wystąpić z własnej inicjatywy, jeżeli zastraszona kobieta lub młodociany obywatel nie orędują się, co do możliwości wezwania pomocy.

Tamowanie ruchu na ulicy, przez wystawanie lub zbiegowiska na rogach ulic lub na środku chodnika, szczególnie w porze wieczornej zarówno ze strony mężczyzn, jak i kobiet powinny wywoływać interwencję stróży porządku publicznego, to jest policji.

W tym sensie powinna policja interwenjować, o ile te same osoby urządzają sobie posterunki w celach niemoralnych. Specjalne baczenie należy mieć na przystanki tramwajowe.

Zadaniem policji jest wogóle normowanie ruchu ulicznego i zapobieganie szerzeniu się nieporządku w miejscach publicznych: ulicach i placach.

Policja obowiązana jest udzielić swej pomocy urzędnikom sanit.-obyczaj., o ile przez nich zostanie wezwana w sprawach przymusowego zatrzymania i dokonania przymusowej rewizji w mieszkaniu.

Policja w tym celu zostaje wezwana przez urzędnika, który zwraca się do najstarszego kierownika urzędu policyjnego, znajdując się w danym miejscu (komisarz, podkomisarz lub jego zastępcy).

W poszukiwaniu przestępców, ukrywających się nieraz w lokalach osób, uprawiających nierzad, policja, jak wogóle do mieszkania każdego obywatela — może wkraczać do mieszkania nierzadnic, lecz tylko za wyraźnym, piśmiennym rozkazem władzy wyższej i pod kierunkiem

wyższego funkcjonariusza policji. (Komisarz, podkomisarz — lub ich zastępcy).

Posterunkowi i niżsi funkcjonariusze na własną rękę nie mają prawa dokonywać rewizji.

Należy wprowadzić zasadę aby w razie dokonywania rewizji u prostytutek, albo w lokalach osób, podejrzanych o nierzad — policja zwracała się do urzędu sanit.-obyczaj. o przydzielenie urzędnika.

Zarówno urząd sanit.-obyczaj. jak i policja, zwracając się do siebie o przydział urzędników, nie podają adresu swoich wycieczek.

Żandarmi polowi w poszukiwaniu zbiegów mogą również wkraczać do mieszkań, lecz za porozumieniem i w asyście policji.

Członkowie Policji Państwowej są obowiązani przesyłać osoby, podejrzane o nierzad po zatrzymaniu i spisaniu protokołu do urzędów sanit.-obyczaj. Przetrzymanie ich w komisarjatch jest niedopuszczalne.

Członkowie policji nie mają prawa zapytywać się czy dana osoba uczęszcza do urzędu sanit.-obyczaj. na ogledziny, a tembardziej nie mają prawa kontroliowania książki ogledzin lekarskich.

O osobach podejrzanych policja może dokonywać dyskretnych wywiadów i o wynikach ich komunikować urzędowi sanit.-obyczaj.

Wogóle sprawy zdrowotne, związane z nierzadem całkowicie powinny być przekazywane urzędowi sanit.-obyczaj.

Urzednicy tych urzędów mogą drogą namów i dobrowolnego przekonywania wpływać na osoby, uprawiające nierzad, aby się udały z nimi do urzędów sanit.-obyczaj. — a w razie oporu mogą zaważać policję, która nie może im odmówić pomocy, po skonstataowaniu, że to urzędnik sanit.-obyczaj.

Rewizji pokoiów umeblowanych, oraz hoteli dla sprawdzenia osób meldowanych, policja dokonywa wespół z urzędnikiem sanitarno-obyczajowym.

Oto były wyniki narad z przedstawicielami Ministerstwa Zdrowia Publicznego i przedstawicielami Policji na szeregu posiedzeń.

Obecnie do Sejmu zostaje przekazana ustawa o chorobach wenerycznych i nierzadzie, a po jej zatwierdzeniu będzie wydany odpowiedni regulamin przez pp. Ministrów Zdrowia Publicznego i Spraw Wewnętrznych.

Ponieważ jednak życie nie znosi luki, dla uniknięcia błędów, które się od czasu do czasu powtarzają, podajemy projekt zarysu podziału czynności tych tak ważnych dla porządku publicznego—institucji (policji i urzędu sanitarno-obyczajowego).